

1a edició: abril de 2021

La col·lecció Primeres Rondalles d'Enric Valor compta amb l'assessorament literari de Vicent Brotons.

© 2021, Enric Valor
© 2021 Jordi Raül Verdú
© 2021 Il·lustracions d'Antoni Laveda
© 2021 Edicions del Bullent
c/ de la Taronja, 16 • 46210 Picanya
☎ 961 590 883
www.bullent.net • info@bullent.net

Assessorament lingüístic: Vicent Cabanes, Joaquim Amorós, Miquel Ábalos

ISBN: 978-84-9904-244-2

Dipòsit legal: V-511-2021

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor, queden rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

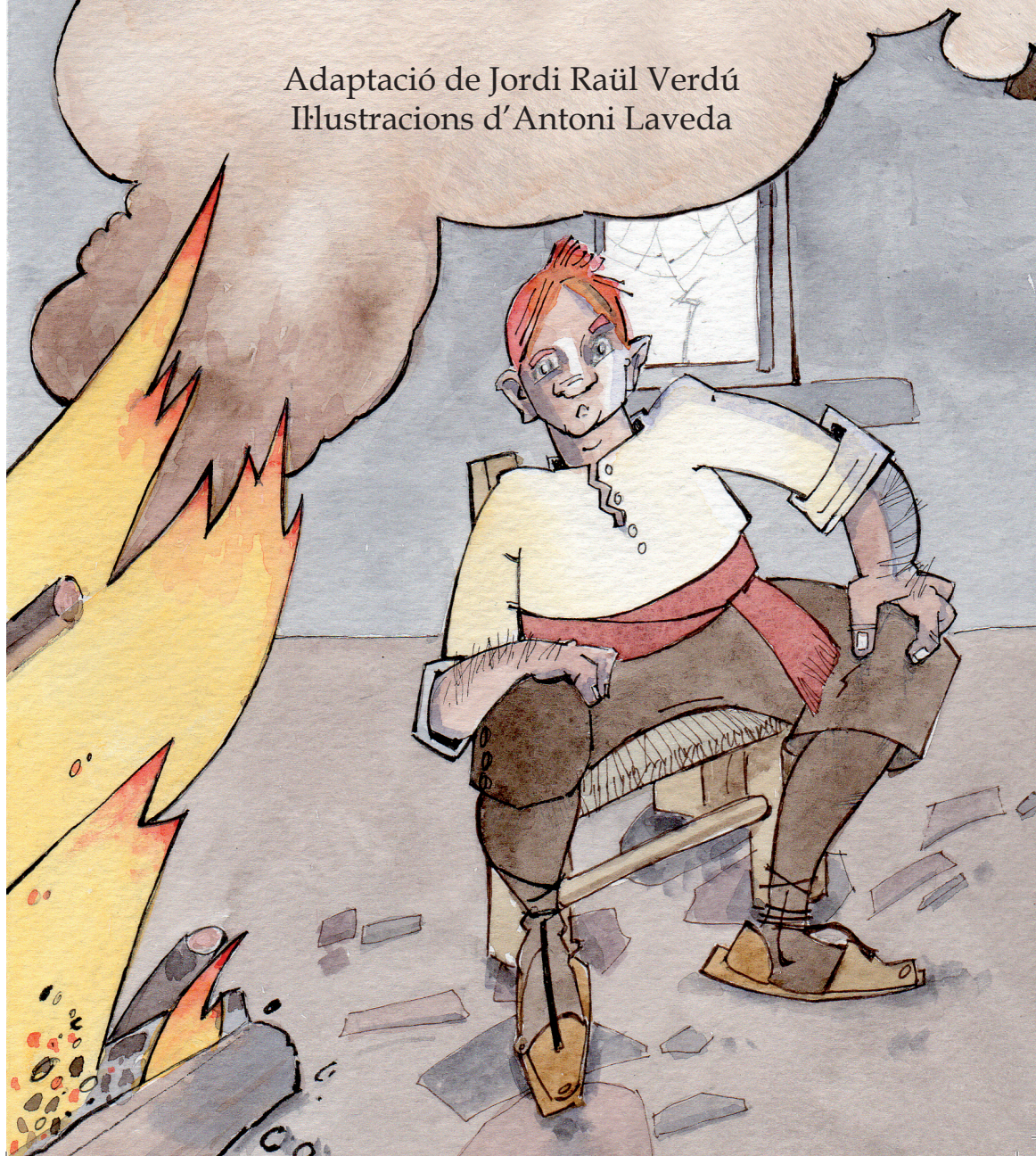
Els tres plets de Pasqua Granada

(Arreplegada a Castalla)

Enric Valor

Adaptació de Jordi Raül Verdú

Il·lustracions d'Antoni Laveda

Açò que us contaré diu que va passar fa molts anys a Alcoi, on hi havia un alcalde molt alt i sec, que li deien don Ferran, que era la temor i l'admiració d'aquella contrada.

A set llegües d'aquesta població, a la bellíssima i alterosa Castalla, habitava en el carrer Major, un ric burgés que li deien Joan el de la Capa Gran, que era d'estatura mitjana, fi i de bones maneres. Curiosament, tenia un germà més jove, Blai, que era tot el contrari: baixotet, forçudot i bast, i tan roig com una espiga de panís, de manera que li havien tret de sobrenom el Roig, Blai el Roig. Tenia dona i sis xiquets, i era treballador com el qui més.

Blai no tenia ni casa, i vivia humilment en una barraca al caseriu de Cabanyes, a una llegua de Castalla, amb la seua muller i els fillets. Menjaven malament, dormien a pilot i anaven tan trencats i espentolats que eren la riota dels veïns.

Un any es presentà un hivern molt cru, i a primeries de desembre es va espolsar una nevada de les grosses. Quan Blai s'alçà per anar a fer faena i va veure la neu des de la finestra, va dir a la muller:

—Vicenta, ha fet una nevada fortíssima!

—I ara què farem sense guanyar tu jornal? —li preguntà espantada.

La situació es presentava greu perquè ja no tenien farina, i diners ben pocs.

Blai, encenent uns quants brots de pi i assegut al racó del foc, es posà a pensar com donaria menjar als sis xiquets. Ell, llevat d'anar a jornal a la terra, no sabia fer res més.

—Què hi farem, Vicenta? —li digué a la seua dona.

—Mira, Blai: jo no crec que hi puguem fer res més que anar a cal teu germà a demanar-li diners amprats.

—Al meu germà, amb el mal geni que té?

Blai s'ho pensà i acabà decidint que aniria a veure Joan, el de la Capa Gran, que li deien en el poble; Joan, “el ric”, que li deien ell i Vicenta.

Joan ho era de veritat, perquè tenia un ramat de cabres i un altre d'ovelles amb mil caps de bestiar, i, a més, bous, vaques, cavalls i una casa de pedra picada al principal carrer de Castalla, dues heretats amb horta i un carruatge. I damunt de tot açò, no tenia fills; així que ell i Basília, la dona, no sabien què fer dels doblons d'or.

Blai, després de fer com qui esmorza, se n'anà per damunt la neu a Castalla. Quan aplegà al carrer Major del poble, rebentat de cansament, gelat i fet un sant llàtzer, tocà a la porta:

Una criada vella, amb un davantal nou, el rebé:

—Què se li ofereix?

—Vull veure el meu germà, si pot ser.

—No sé si podrà ser, perquè està manant la faena al pastor principal —li digué tota esguitosa la serventa.